

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาไทย
ที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

THE ERROR ANALYSIS ON DIFFERENT TEXT GENRES OF THAI EFL
STUDENTS

วันทนีย์ แสงคล้ายเจริญ
Wantanee Saengklaijaroen

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จังหวัดยะลา
Assistant Professor English Program Faculty of Humanities and Social Sciences
Yala Rajabhat University, Yala
Email: wantanee.s@yru.ac.th

Received:	June 8, 2021
Revised:	December 14, 2021
Accepted:	December 15, 2021

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนสามประเภท ได้แก่ งานเขียนเรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ และ 2) ค้นหาสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียน กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ จำนวน 80 คน ใช้แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษา โดยแบ่งตามหัวข้อไวยากรณ์และอนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า 1) งานเขียนเรื่องเล่าพบข้อผิดพลาดด้านกริยามากที่สุดโดยเป็นเรื่องของการละการทำกริยาให้อยู่ในรูปอดีตกาล (40.29%) ขณะที่งานเขียนบรรยายพบว่าเป็นประเด็นคำนามเรื่องของการละการทำเป็นคำนามพหูพจน์ (31.25%) ส่วนงานเขียนเปรียบเทียบพบข้อผิดพลาดประเด็นความสอดคล้องของประธานและคำกริยาด้านการละกริยาสำหรับเอกพจน์ (28.07%) มากที่สุด และ 2) ในด้านสาเหตุของข้อผิดพลาดพบที่เกิดจากข้อผิดพลาดระหว่างภาษา โดยเป็นการแทรกแซงจากภาษาแม่ และข้อผิดพลาดในภาษา โดยมีสาเหตุจากการละเลยหรือประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายไม่ถูกต้อง ได้แก่ การใช้กฎเกณฑ์ การละเลยกฎเกณฑ์ การประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ไม่ครบถ้วน และการสร้างหลักเกณฑ์เกิน ผลการวิจัยมีประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศโดยเป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนงานเขียนประเภทต่าง ๆ ซึ่งมีข้อผิดพลาดอันดับสูงสุดแตกต่างกัน นำไปสู่การจัดเตรียมวิธีการสอนและแบบฝึกหัดที่เหมาะสม ช่วยพัฒนาการเขียนของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ

ข้อผิดพลาดในงานเขียน ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา ข้อผิดพลาดในภาษา อนุกรมวิธาน โครงสร้างพื้นผิว ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

ABSTRACT

The aims of this research are to 1) analyze writing errors and 2) identify the sources of errors in three different genres: narration, description, and comparison/contrast. The samples were 80 third year English Liberal Arts students. The instrument used in this research was an error analysis form based on Surface Strategy Taxonomy. Statistics involved were frequency and percentage.

The results were as follows: 1) The most frequent error found in narration was the omission of past simple tense (40.29%). For description, the omission of pluralization (31.25%) was found with the most frequency. A type of errors found in comparison and contrast with the most frequency was the omission of singular verb (28.07%). 2) The sources of errors were interlingual interference of the mother tongue and intralingual interference consisting of overgeneralization, ignorance of rule restrictions, incomplete application, and false concept hypothesized. This research provides some pedagogical implications for EFL writing teachers as they will become aware that different highest-frequency errors are found in different text types. This leads to the preparation of appropriate supplementary grammar instruction and remedial exercises resulting in students' writing improvement.

Keywords

Writing Errors, Interlingual Errors, Intralingual Errors, Surface Strategy Taxonomy, EFL

ความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นวิธีการหนึ่งที่ถ่ายทอดความคิด ความรู้ อารมณ์ความรู้สึกออกมาเป็นข้อมูล รวมทั้งแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ใหม่ให้แก่ผู้อ่าน ทั้งยังช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Nopmanotham, 2016) การเขียนภาษาอังกฤษจึงทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากบริบทการศึกษาที่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ได้รับมอบหมายให้เขียนงานหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนเชิงธุรกิจ การเขียนสรุป การเขียนรายงานการฝึกงาน การเขียนข้อเสนอโครงการ (Rattanadilok Na Phuket & Othman, 2015) สำหรับประเทศไทยก็เช่นกัน การเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นเครื่องมือสำคัญทั้งในระดับวิชาการและอาชีพ ในด้านการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาต้องเขียนรายงานภาษาอังกฤษและใช้ในการสอบ ขณะที่ในด้านการงาน หน่วยงานหรือองค์กรต่างชาติมีการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อธุรกิจ โฆษณา การสมัครงาน และรายงานธุรกิจ เป็นต้น (Parichut & Chinokul, 2014)

การเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ควรได้รับการพัฒนาเพื่อประโยชน์ด้านการศึกษาและอาชีพในอนาคต แต่การเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนแม้เขียนเป็นภาษาที่ 1 ของตนเองก็ตาม ดังนั้นเมื่อต้องเขียนเป็นภาษาต่างประเทศจึงยังเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เขียนมากขึ้นไปอีก (Heydari & Bagheri, 2012) สำหรับประเทศไทย ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) นั่นคือไม่มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน แต่ภาษาอังกฤษจะใช้ในสถานศึกษา โดยมีการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และใช้ภาษาอังกฤษในที่ทำงานเท่านั้น (Chuenchaichon, 2015) เมื่อต้องเขียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวไทยจึงสร้างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ส่งผลต่อประสิทธิภาพของงานเขียนของตน เช่น I loves my mother because her is the best for me. She is take_care ^ my parents. She ^ different with ^ ex-girlfriend. I can learned about their different cultures. I had the opportunity to went to ^ field trip. We went to ^ harbor in order to ^ a long tailed boat. He was studied in the university. I like her because she is a woman beautiful, kind and friendly.

ทั้งนี้ แม้ผู้เรียนจะสร้างข้อผิดพลาดมากมาย แต่ข้อผิดพลาดไม่ได้บ่งบอกถึงข้อบกพร่องที่เบี่ยงเบนไปจากหลักภาษาทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเพียงอย่างเดียว ในทางกลับกันข้อผิดพลาดดังกล่าวมีส่วนสำคัญช่วยให้รู้ว่าได้เรียนรู้ภาษาอย่างไร มีประโยชน์สำหรับผู้สอนในแง่ที่ว่าแสดงให้เห็นถึงระดับความสามารถของผู้เรียน ผู้สอนจึงสามารถใช้ข้อผิดพลาดที่พบในการพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับตัวผู้เรียนเองยังสามารถใช้ข้อผิดพลาดเป็นแหล่งเรียนรู้ภาษา ส่วนนักวิจัยนั้นข้อผิดพลาดแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้รู้อะไรบ้างในภาษาเป้าหมาย (Corder, 1967 cited in Sermsook, Liamnimitr, & Pochakorn, 2017) ในการระบุข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่พบในงานเขียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนทราบผลสะท้อนความสามารถในการเขียนของตน ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ซึ่งเป็นการศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษาที่สองว่าเกิดความเบี่ยงเบนจากภาษามาตรฐานทำให้ทราบถึงข้อผิดพลาดและสาเหตุอย่างเป็นระบบ นับว่าเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาและลดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษา (Bunphet, 2014) สำหรับสาเหตุของข้อผิดพลาดนั้นแบ่งเป็นหลายประเภท แต่โดยส่วนใหญ่แบ่งออกเป็น ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา โดยเป็นการแทรกแซงจากภาษาแม่ และข้อผิดพลาดในภาษา โดยมีสาเหตุจากการละเลยหรือประยุกต์ใช้หลักเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายไม่ถูกต้อง ประกอบด้วย การใช้กฎเกินการ การละเลยกฎเกณฑ์ การประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ไม่ครบถ้วน และการสร้างหลักเกณฑ์เกิน (Richards, 1974) ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด มีอนุกรมวิธานข้อผิดพลาด (Error Taxonomy) หลายรูปแบบที่นักวิจัยใช้เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบหมวดหมู่ข้อผิดพลาด หนึ่งในอนุกรมวิธานที่น่าสนใจคือ อนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว (Surface Strategy Taxonomy) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดอย่างเจาะจงและเป็นระบบทำให้ทราบถึงกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน แบ่งออกเป็นสี่ประเภท ได้แก่ 1. การละคำ คือการละหน่วยคำ หน่วยต่าง ๆ หรือส่วนประกอบที่ควรมีในประโยค 2. การเพิ่มคำ เป็นการเพิ่มส่วนที่ไม่จำเป็นเข้ามาในประโยค 3. การใช้รูปแบบผิด เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้หน่วยคำ หรือโครงสร้างที่ไม่ถูกต้อง และ 4. การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง คือการจัดเรียงตำแหน่งหน่วยไวยากรณ์ไม่ตรงตามรูปแบบ ไม่เป็นไปตามกฎการเรียงลำดับที่เป็นมาตรฐาน (Dulay, Burt, & Krashen, 1982)

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนางานเขียนของตน จึงเป็นประเด็นที่นักวิชาการให้ความสำคัญ และสนใจที่จะศึกษา ดังปรากฏในงานวิจัยเรื่องข้อผิดพลาดในการเขียนจำนวนมากของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังเช่นในงานวิจัยของ Moqimipour & Shahrokhi (2015) ที่ได้วิเคราะห์ประเภทข้อผิดพลาดและสาเหตุข้อผิดพลาดในงานเขียนสามประเภทของนักศึกษา 70 คนในมหาวิทยาลัยในอิหร่าน โดยพบว่าข้อผิดพลาดในงานเขียนแต่ละประเภทมีความแตกต่างกัน และสาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่มากกว่าข้อผิดพลาดในภาษา และ Dipolog-Ubanan (2016) ที่ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาชาวจีน 30 คน โดยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบเห็นทั่วไป ได้แก่ การเลือกคำและรูปแบบคำ การสะกด กาลต่าง ๆ การใช้คำกำกับนามและคำนำหน้านาม จำนวน และความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา และพบว่าอิทธิพลของภาษาแม่มีผลต่อการเขียน ในประเทศไทยเองก็มีงานวิจัยด้านนี้หลายชิ้น โดยวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดรวมทั้งค้นหาสาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น และพบว่าการวิเคราะห์ผิดพลาดมีประโยชน์ต่อผู้สอนในการหาวิธีพัฒนาทักษะการเขียนให้แก่ผู้เรียน (Phetdannuea & Ngonkum, 2016; Rattanadilok Na Phuket & Othman, 2015; Sermsook, Liamnimitr, & Pochakorn, 2017)

แม้งานวิจัยหลายชิ้นพบว่าผู้เรียนที่เขียนงานเขียนต่างประเภทกันจะเขียนข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แตกต่างกัน แต่ประเด็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์อันดับแรกในงานเขียนแต่ละประเภทกลับมีความแตกต่างกัน (Watcharapunyawong & Usaha, 2013; Moqimipour & Shahrokhi, 2015) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่านักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาจะเขียนข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ประเด็นใดมากที่สุดในงานเขียนเรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ และสาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจากอะไร ผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนในงานเขียนที่มีรูปแบบแตกต่างกัน ทั้งยังเป็นข้อมูลสำคัญในการสร้างองค์ความรู้ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เพื่อให้การเรียนการสอนการเขียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ประเภทใดที่พบมากที่สุดในงานเขียนเรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ และสาเหตุที่ผู้เรียนทำข้อผิดพลาดในงานเขียนประกอบด้วยสาเหตุใดบ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนสามประเภท ได้แก่ งานเขียนเรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ
- 2) เพื่อค้นหาสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1) ขอบเขตการวิจัย

1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษสี่ชั้นปีจำนวน 322 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกอย่างเจาะจง โดยเป็น นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 จำนวน 80 คนที่ลงทะเบียน วิชาการเขียนอนุเขตในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยทั้งหมดผ่านการเรียนวิชาการเขียน เบื้องต้นมาแล้ว

1.2 เนื้อหา คือ งานเขียนสามประเภท ได้แก่ งานเขียนเรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และ งานเขียนเปรียบเทียบ

1.3 ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรอิสระ ได้แก่ งานเขียนสามประเภท ประกอบด้วย งานเขียน เรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ ขณะที่ตัวแปรตาม ได้แก่ ประเภทของ ข้อผิดพลาด

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ โดยแบ่งตามหัวข้อไวยากรณ์ และอนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิวของ Dulay, Burt, & Krashen (1982) ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิวของ Dulay, Burt, & Krashen (1982) และสร้าง แบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์โดยแบ่งออกเป็นสี่หัวข้อได้แก่ การละคำ การเพิ่มคำ การใช้ รูปแบบผิด และการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง จากนั้นนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา และให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยรวบรวมงานเขียนเรื่องเล่า งานเขียนบรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ จำนวน ทั้งสิ้น 240 ฉบับจากงานเขียนทั้งสามประเภท จากนั้นวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาดทาง ไวยากรณ์ตามอนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิวของ Dulay, Burt, & Krashen (1982) บันทึกความถี่ ที่พบ แปรความถี่เป็นร้อยละและจัดลำดับประเภทข้อผิดพลาดไวยากรณ์จากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ในส่วนของสาเหตุของข้อผิดพลาดได้วิเคราะห์ประเภทโดยแบ่งตาม Richards (1974) ซึ่งได้แบ่งเป็น ข้อผิดพลาดระหว่างภาษาอันเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ และข้อผิดพลาดในภาษาที่แบ่ง ออกเป็นสี่ด้าน ประกอบด้วย การใช้กฎเกณท์ การละเลยกฎเกณท์ การประยุกต์ใช้กฎเกณท์ไม่ ครบถ้วน และการสร้างหลักเกณท์เกิน ในส่วนของประเด็นหัวข้อย่อยของแต่ละข้อประยุกต์มาจาก Hendriwanto & Bambang (2013) และ Phetdannuea & Ngonkum (2016) เมื่อเสร็จสิ้นการ วิเคราะห์ผู้วิจัยได้นำผลดังกล่าวให้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นอาจารย์ประจำสาขาภาษาอังกฤษอีกสองท่านได้ ตรวจสอบข้อผิดพลาด จัดประเภทของข้อผิดพลาด และตรวจสอบการระบุสาเหตุของข้อผิดพลาดเพื่อ ยืนยันผลการวิเคราะห์ว่ามีความเที่ยงตรงสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นประเภทข้อผิดพลาด ทางไวยากรณ์ใช้การแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลวิจัยประเด็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนเรื่องเล่า งานเขียน
บรรยาย และงานเขียนเปรียบเทียบ

ตารางที่ 1 ค่าความถี่ ร้อยละ จากประเด็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนสามประเภท

ประเด็นไวยากรณ์	งานเขียนเรื่องเล่า			งานเขียนบรรยาย			งานเขียนเปรียบเทียบ		
	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่
1. คำนาม	44	13.82	3	102	31.25	1	67	20.18	2
2. คำสรรพนาม	43	12.65	4	38	11.31	4	25	7.31	6
3. คำกริยา	137	40.29	1	44	13.10	3	63	18.42	3
4. คำคุณศัพท์	13	2.94	6	33	8.93	6	6	1.17	7
5. คำกริยาวิเศษณ์	6	1.77	7	0	0	9	0	0	8
6. คำบุพบท	34	10	5	25	7.44	7	26	7.60	5
7. คำสันธาน	5	1.47	8	5	1.48	8	0	0	8
8. คำกำกับนาม	54	15.88	2	55	16.37	2	59	17.25	4
9. ความสอดคล้อง ของประธานและ คำกริยา	4	1.18	9	34	10.12	5	96	28.07	1
รวม	340	100	-	336	100	-	342	100	-

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นประเภทข้อผิดพลาดไวยากรณ์ในงานเขียนสามประเภท โดยข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดสามอันดับแรกมีดังนี้ ในงานเขียนเรื่องเล่า อันดับแรกคือคำกริยา (40.29%) อันดับสองคือคำกำกับนาม (15.88%) และอันดับสามคือคำนาม (13.82%) ในขณะที่งานเขียนบรรยาย อันดับแรกคือคำนาม (31.25%) อันดับสองคือคำกำกับนาม (16.37%) และอันดับสามคือคำกริยา (13.10%) สำหรับงานเขียนเปรียบเทียบ อันดับแรกคือความสอดคล้องของประธานและประธาน (28.07%) อันดับสองคือคำนาม (20.18%) และอันดับสามคือคำกริยา (18.42%)

ตารางที่ 2 ค่าความถี่จากประเด็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในงานเขียนสามประเภทจำแนกตาม
อนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว

ประเด็นไวยากรณ์	งานเขียนเรื่องเล่า				งานเขียนบรรยาย				งานเขียนเปรียบเทียบ			
	การละคำ	การเพิ่มคำ	การใช้รูปแบบผิด	การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง	การละคำ	การเพิ่มคำ	การใช้รูปแบบผิด	การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง	การละคำ	การเพิ่มคำ	การใช้รูปแบบผิด	การจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง
1. คำนาม	29	12	3	0	71	17	14	0	52	9	6	0
2. คำสรรพนาม	24	5	12	2	19	7	12	0	4	9	12	0
3. คำกริยา	92	28	16	1	17	20	7	0	18	30	15	0
4. คำคุณศัพท์	0	0	10	3	0	0	26	7	0	0	4	2
5. คำกริยาวิเศษณ์	0	0	3	3	0	0	0	0	0	0	0	0
6. คำบุพบท	6	15	13	0	11	5	9	0	14	7	5	0
7. คำสันธาน	0	1	4	0	5	0	0	0	0	0	0	0
8. คำกำกับนาม	39	10	5	0	28	16	11	0	44	10	5	0
9. ความสอดคล้องของประธานและคำกริยา	2	1	1	0	24	7	3	0	57	7	32	0
รวม	192	72	67	9	172	70	80	14	189	72	79	2
	340				336				342			

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นรายละเอียดของข้อผิดพลาดโดยจัดหมวดหมู่ด้วยอนุกรมวิธานโครงสร้างพื้นผิว โดยงานเขียนเรื่องเล่า พบว่ามีการทำข้อผิดพลาดในประเด็นคำกริยาด้านการละคำมากที่สุดจำนวน 92 ครั้ง แบ่งเป็นการละคำกริยาหลัก 8 ครั้ง ละ verb to be หน้าคำคุณศัพท์ 11 ครั้ง ละ -ed ในรูป past simple 12 ครั้ง และละการทำกริยาให้อยู่ในรูปอดีตกาล 61 ครั้ง ในงานเขียนบรรยาย พบว่ามีการทำข้อผิดพลาดในประเด็นคำนามด้านการละคำมากที่สุดจำนวน 71 ครั้ง โดยเป็นการละคำนามหลังคำคุณศัพท์ 12 ครั้ง ละ -s หลังคำนามพหูพจน์ 59 ครั้ง สำหรับการเขียนเปรียบเทียบ พบว่ามีการเขียนผิดพลาดประเด็นความสอดคล้องของประธานและคำกริยามากที่สุด โดยเป็นการละกริยาสำหรับเอกพจน์บุรุษที่ 3 จำนวน 57 ครั้ง

ตอนที่ 2 สาเหตุของข้อผิดพลาด

สาเหตุของข้อผิดพลาดจากงานเขียนทั้งสามประเภทแบ่งออกได้ดังนี้

1 ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual errors) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ (L1) ผู้เรียนใช้ความรู้ในภาษาแม่ของตนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยพบกับประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1.1 คำนาม โดยละ -s หลังคำนามพหูพจน์ เช่น These are reason why I love him.

1.2 คำสรรพนาม โดยใช้ object pronoun ในตำแหน่ง subject pronoun เช่น I love my mother because her is the best for me. และการเพิ่มประธานซ้ำซ้อน เช่น My ex-boyfriend he is angry easily.

1.3 คำกริยา โดยละการทำกริยาในรูปอดีตกาล เช่น I go to Petronas Twin Towers. และการละ verb to be เช่น If you ^{are} hungry, you can go to the restaurant beside the hotel.

1.4 คำคุณศัพท์ โดยเรียงคำคุณศัพท์สลับตำแหน่ง โดยวางไว้หลังคำนาม เช่น It will be a mall very large.

1.5 คำบุพบท โดยละคำบุพบท เช่น She doesn't take care ^{of} students. หรือเพิ่มคำบุพบทที่ไม่จำเป็นลงไป เช่น In last year, I went to Hala Bala.

1.6 คำกำกับนาม โดยละคำนำหน้านาม เช่น I got ^a opportunity to visit nice places.

1.7 ความสอดคล้องของประธานและคำกริยา โดยละการผันกริยาให้สอดคล้องกับประธานที่เป็นเอกพจน์ เช่น She often exercise and eat healthy food.

2 ข้อผิดพลาดในภาษา (Intralingual errors) มีสาเหตุจากการละเลยหรือประยুক্তิใช้หลักเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายไม่ถูกต้อง สามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อยได้ดังนี้

2.1 การใช้กฎเกินการ (Overgeneralization) เป็นการนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแบบหนึ่งมาประยুক্তิใช้ให้ครอบคลุมกับกฎอีกรูปแบบหนึ่งโดยไม่ได้คำนึงถึงข้อยกเว้น ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาด

2.1.1 การผันกริยาตัวพิเศษในรูปอดีตกาลผิด เช่น The place that I never forgetted was the great hotel.

2.1.2 การใช้กริยาช่วยซ้ำซ้อน เช่น We will don't forget this memorable experience.

2.1.3 การเติม -s หลังคำนามเอกพจน์เพื่อทำให้เป็นคำนามพหูพจน์โดยไม่ได้คำนึงว่าเป็นคำนามที่มีรูปพหูพจน์ตัวพิเศษ เช่น We are just childs from the southern province.

2.2 การละเลยกฎเกณฑ์ (Ignorance of rule restrictions) คือข้อผิดพลาดที่เกิดจากการไม่ทำตามกฎไวยากรณ์หรือข้อยกเว้นของกฎไวยากรณ์

2.2.1 การใช้รูปแบบกริยา (Verb form) ไม่ถูกต้อง เช่น I can saw two views. I will coming here again. We can't to meet with everyone. The teachers brought us to visited the museum.

2.2.2 การใช้กริยาช่วยไม่ถูกต้อง เช่น My mother is not live with me.

2.2.3 การใช้บุพบทไม่ถูกต้อง เช่น When we arrived to Lipe, we went to check in.

2.2.4 การใช้คำกำกับนามไม่ถูกต้อง เช่น He has a curly and long hair. และ My new boyfriend is a honest man.

2.3 การประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ไม่ครบถ้วน (Incomplete application) เกิดจากการได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์แล้วแต่ผู้เรียนไม่สามารถประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์ที่เรียนมาได้สมบูรณ์จึงก่อให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น

2.3.1 การละกริยาช่วยเมื่อทำเป็นประโยคปฏิเสธ เช่น If I not went to Bangkok, I would not have a chance to visit that place.

2.3.2 การละประธานของประโยค เช่น This time \wedge went to Bangkok.

2.3.3 การละกรรมหลังกริยาต้องการกรรม เช่น They took \wedge to see the process of preparing food and beverage.

2.3.4 การเพิ่ม -s หลังกริยาพหูพจน์ เช่น Most people lives in Bangkok.

2.3.5 การละคำสันธาน เช่น I love him because he is good-looking \wedge attractive.

2.3.6 การใช้คำกริยาวิเศษณ์ผิด เช่น I so pitied them. และการเรียงลำดับผิด เช่น I very much like this room.

2.4 การสร้างหลักเกณฑ์เกิน (False concept hypothesized) เป็นความเข้าใจผิดในหลักภาษา

2.4.1 การเพิ่ม is am are เพื่อระบุปัจจุบันกาลธรรมดา หรือเพิ่ม was were เพื่อระบุอดีตกาลธรรมดา เช่น I am fall in love with her.

อภิปรายผล

ผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แตกต่างกันในงานเขียนแต่ละประเภท สำหรับงานเขียนเรื่องเล่าพบว่าผู้เรียนทำข้อผิดพลาดด้านการละการทำกริยาให้อยู่ในรูปอดีตกาลมากที่สุด ขณะที่งานเขียนบรรยายพบว่าเป็นการละการทำเป็นคำนามพหูพจน์ ส่วนงานเขียนเปรียบเทียบพบข้อผิดพลาดด้านการละกริยาสำหรับเอกพจน์มากที่สุด ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยบางส่วนของ Watcharapunyawong & Usaha (2013) ที่พบว่าผู้เรียนชาวไทยทำข้อผิดพลาดเรื่อง verb tense ในงานเขียนเรื่องเล่ามากที่สุด สำหรับงานเขียนบรรยายพบข้อผิดพลาดเรื่องรูปแบบคำนามเอกพจน์พหูพจน์อันดับสี่ ส่วนงานเขียนเปรียบเทียบพบข้อผิดพลาดด้านความสอดคล้องของคำกริยาและคำนามมากเป็นอันดับสี่ และสอดคล้องกับงานวิจัยบางส่วนของ Moqimipour & Shahrokhi (2015) ที่พบว่าในงานเขียนเรื่องเล่า ผู้เรียนชาวอิหร่านทำข้อผิดพลาดเรื่อง verb tense มากเป็นอันดับที่สี่ ขณะที่งานเขียนบรรยายพบข้อผิดพลาดเรื่องรูปแบบคำนามเอกพจน์พหูพจน์อยู่อันดับที่เจ็ด สำหรับงานเขียนเปรียบเทียบพบว่าผู้เรียนทำผิดพลาดเรื่องความสอดคล้องของคำกริยาและคำนามมากเป็นอันดับที่สอง

งานเขียนเรื่องเล่าที่มอบหมายให้เขียนเป็นการเขียนเล่าประสบการณ์ในอดีตซึ่งเกิดขึ้นและผ่านมาแล้ว กาลหลักที่ใช้ในการเขียนคืออดีตกาล (British Council, 2021) ผู้เรียนจึงเขียนผิดพลาดเรื่อง verb tense มากที่สุด (Hendriwanto & Bambang, 2013) ภาษาอังกฤษมีวิธีการบอกเล่าเวลาโดยผันรูปกริยาให้สอดคล้องกับเวลาที่ต้องการแสดง แต่ภาษาไทยไม่มีวิธีการบอกเล่าเวลาด้วยวิธีดังกล่าว กริยาภาษาไทยมีรูปเดียวไม่ว่าจะแสดงเวลาในกาลใดก็ตาม โดยใช้คำบอกเวลาที่เหมาะสม

เพื่อแสดงถึงกาล (Pinmanee, 2009) ดังนั้น จึงไม่มีการเติมหน่วยคำหลังกริยาหรือเปลี่ยนรูปกริยา เพื่อบ่งบอกถึงกาลอย่างเช่นภาษาอังกฤษที่มีวิธีการทางไวยากรณ์อย่างเป็นระบบในการแสดงกาล ดังเช่นเมื่อสื่อถึงอดีตกาลปกติก็ใช้การเติม -ed หลังกริยาปกติ เช่น cook เป็น cooked หรือเปลี่ยนรูปเมื่อเป็นกริยาตัวพิเศษ เช่น eat เป็น ate ความแตกต่างในมโนทัศน์เรื่องกาลนี้ส่งผลให้เมื่อต้องเขียนเรื่องเล่าเหตุการณ์ในอดีต ผู้เรียนได้รับอิทธิพลจากการแสดงกาลจากภาษาไทยจึงทำข้อผิดพลาด โดยการละการแสดงกริยาในรูปอดีตกาลปกติไม่ว่าการเติม -ed หลังกริยาปกติ หรือเปลี่ยนรูปเมื่อเป็นกริยาตัวพิเศษ

ขณะที่งานเขียนบรรยายเป็นการเขียนเพื่อให้เห็นภาพสิ่งของ บุคคล สถานที่ หรือ ประสบการณ์ (Willis, 2021) จึงมีการใช้คำนามในงานเขียนประเภทนี้มาก ผู้เรียนทำข้อผิดพลาด ในด้านการละการทำคำนามนับได้ในรูปพหูพจน์ กล่าวคือ ไม่ได้เติม -s หลังคำนามเพื่อบ่งบอกว่า เป็น คำนามพหูพจน์ ข้อผิดพลาดดังกล่าวมาจากการที่ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีข้อแตกต่างด้าน ไวยากรณ์ของคำนาม นั่นคือมโนทัศน์เรื่องพจน์และการนับได้/นับไม่ได้ คำนามภาษาอังกฤษแบ่ง ออกเป็นคำนามนับได้และคำนามนับไม่ได้ หากเป็นคำนามนับได้จะแบ่งย่อยลงไปเป็นคำนามนับได้ เอกพจน์และคำนามนับได้พหูพจน์ โดยคำนามนับได้เอกพจน์แสดงได้ด้วยการใช้คำนำหน้านาม เช่น a/an นำหน้า ขณะที่คำนามนับได้พหูพจน์แสดงได้โดยการเติม -s ท้ายคำนาม ส่วนคำนามนับไม่ได้ไม่ ต้องมีคำนำหน้านามนำหน้าและไม่มีรูปพหูพจน์ (Malikamas, 2010) เมื่อภาษาไทยไม่มีมโนทัศน์เรื่อง นี้ ผู้เรียนจึงเผลอเรือใช้ความคุ้นชินในไวยากรณ์และอิทธิพลจากภาษาไทยในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น

สำหรับงานเขียนเปรียบเทียบเป็นการเขียนเปรียบเทียบความเหมือนหรือความแตกต่าง ระหว่างบุคคล สถานที่ ความคิด หรือสิ่งของ (Nordquist, 2021) กาลที่ใช้คือปัจจุบันกาลธรรมดา ผู้เรียนทำข้อผิดพลาดโดยละกริยาสำหรับเอกพจน์ในประเด็นความสอดคล้องของประธานและ คำกริยา โดยประธานเอกพจน์จะต้องใช้กริยาที่แสดงความเป็นเอกพจน์โดยการเติม -s หรือ -es ท้าย กริยา แต่หากประธานเป็นพหูพจน์ กริยาไม่ต้องเติม -s หรือ -es ท้ายกริยา (Dipolog, 2016) การที่ ผู้เรียนชาวไทยละการเติม -s หรือ -es ท้ายกริยาเป็นอิทธิพลมาจากภาษาแม่ เนื่องจากภาษาไทยไม่มี การเปลี่ยนแปลงกริยาไม่ว่าประธานจะเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ ดังนั้นเมื่อเขียนกริยาเอกพจน์ ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนชาวไทยจึงละ -s หรือ -es ท้ายกริยา (Sermsook, Liamnimitr, & Pochakorn, 2017)

นอกจากประเด็นดังกล่าว ข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงในงานเขียนทั้งสามประเภทคือคำกำกั บ นาม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Saengklaijaroen (2018) ที่พบว่าการละคำกำกั บนามเกิดจาก อิทธิพลของภาษาที่ 1 เนื่องจากภาษาไทยไม่มีมโนทัศน์ในการใช้คำนำหน้านามเพื่อบอกความชี้เฉพาะ ไม่ชี้เฉพาะ แตกต่างจากภาษาอังกฤษที่คำนามนับได้เอกพจน์ต้องมีคำนำหน้านาม โดยหากไม่ชี้เฉพาะ ให้ใช้ a/an หากชี้เฉพาะจะใช้ the ความแตกต่างเรื่องมโนทัศน์ของความชี้เฉพาะ จึงส่งผลให้ผู้เรียน เขียนผิดพลาด

สาเหตุของข้อผิดพลาดสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา และ ข้อผิดพลาดในภาษา สำหรับข้อผิดพลาดประเภทแรกเกิดจากอิทธิพลของภาษาที่ 1 อันเนื่องมาจากภาษาแม่มีกฎเกณฑ์ไวยากรณ์แตกต่างจากภาษาอังกฤษก่อให้เกิดการถ่ายโอนในทางลบ

(Moqimipour & Shahrokhi, 2015) พบในประเด็นการละ โดยเป็นการละการเติม -s หลังคำนาม พหูพจน์ การละการทำกริยาในรูปอดีตกาลธรรมดาและการละ verb to be การละบุพบท การละการใส่คำกำกับนาม และการละกริยาสำหรับเอกพจน์ สอดคล้องกับผลการศึกษาบางส่วนของ Rattanadilok Na Phuket & Othman (2015) Phetdannuea & Ngonkum (2016) Phoocharoensil et al. (2016) และ Sermsook, Liamnimitr, & Pochakorn (2017) ที่ผู้เรียนได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยและใช้ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ส่วนประเด็นการเพิ่ม พบในการเพิ่มบุพบทที่ไม่จำเป็น (Rattanadilok Na Phuket & Othman, 2015) และการเพิ่มคำสรรพนามซ้ำซ้อน ซึ่งเป็นอิทธิพลมาจากการเขียนโดยแปลจากโครงสร้างภาษาไทย ในประเด็นการใช้รูปแบบผิด พบในการใช้สรรพนามประธาน สรรพนามกรรมผิดรูปแบบ เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาคำโดดไม่เปลี่ยนรูปคำเพื่อแสดงความเกี่ยวข้องกับคำอื่นในประโยคเพื่อบอกเพศ พจน์ กาล วาจก (Wilawan, Damaphong & Loansala, 2008) ภาษาไทยใช้สรรพนามตัวเดียวไม่มีการเปลี่ยนรูปไม่ว่าจะทำหน้าที่เป็นประธาน กรรมหลังกริยา หรือกรรมหลังบุพบท และประเด็นสุดท้ายการจัดลำดับคำผิดตำแหน่ง พบในการวางคำคุณศัพท์หลังคำนามเนื่องจากภาษาไทยจะวางตัวขยายไว้หลังคำนาม (Ingkaphirom & Iwasaki, 2005 cited in Phetdannuea & Ngonkum, 2016) เมื่อเขียนภาษาอังกฤษจึงวางตำแหน่งคำขยายตามโครงสร้างภาษาไทย

ในส่วนข้อผิดพลาดในภาษาสาเหตุเกิดจากความยากซับซ้อนของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายทำให้ผู้เรียนรู้เพียงบางส่วนหรือไม่สามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ดังกล่าวได้ดีเพียงพอ (Abusaeedi, Asghar & Faezeh, 2014 cited in Phetdannuea & Ngonkum, 2016) ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ยากมีกฎเกณฑ์ซับซ้อนอันดับต้น ๆ ก็คือคำกริยา โดยข้อผิดพลาดที่พบในประเด็นการละ เป็นการละคำกริยาช่วย สำหรับการทำให้ผิดรูปแบบเป็นการผันกริยาตัวพิเศษผิดรูปแบบ (forgotten) ในส่วนของการเพิ่มเป็นการเพิ่มหน่วยคำ เช่น -s (can plays) -ed (to visited) -ing หลังกริยาฐาน (to coming) และ to หน้ากริยาฐาน (can't to meet) การเพิ่ม verb to be หน้ากริยาฐาน (I am fall in love.) ซึ่งเป็นการผันรูปแบบกริยาไม่ถูกต้องอันเกิดจากความซับซ้อนในการกระจายคำกริยาแสดงกาล และการณลักษณะในภาษาอังกฤษ (Carter & McCarthy, 2006 cited in Phoocharoensil et al., 2016) นอกจากคำกริยา คำนามก็เป็นประเด็นไวยากรณ์ที่สร้างความยุ่งยากให้ผู้เรียน โดยเฉพาะมนทัศน์เรื่อง การนับได้และนับไม่ได้ มีการแบ่งคำนามนับได้ออกเป็นสองประเภท ได้แก่ รูปเอกพจน์และรูปพหูพจน์ อีกทั้งยังมีกฎเกณฑ์ในการเปลี่ยนคำนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์อีกหลายข้อนอกเหนือจากการเติม -s หลังคำนาม (Suryani, 2011) ความซับซ้อนของกฎเกณฑ์จึงทำให้ผู้เรียนมีความสับสนในเรื่องการทำคำนามเอกพจน์พหูพจน์ผิด โดยการเติม -s หลังคำนามเอกพจน์ รวมทั้งเปลี่ยนรูปคำนามพหูพจน์ตัวพิเศษผิด นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษมีการใช้คำกำกับนาม a/an และ the โดยสัมพันธ์กับลักษณะของคำนามที่มีการนับได้และนับไม่ได้ คำนามรูปเอกพจน์และพหูพจน์ และการชี้เฉพาะ แม้จะมีให้เลือกใช้เพียงแค่สามแบบ แต่กฎเกณฑ์ในการใช้รวมทั้งข้อยกเว้นไม่ต้องใช้คำกำกับนามหลายข้อที่ซับซ้อนและยุ่งยากก็ส่งผลให้ผู้เรียนเขียนผิดในด้านการเพิ่มคำกำกับนามโดยไม่จำเป็นและเลือกใช้คำกำกับนามผิด (Malikamas, 2010) ไม่เพียงเท่านั้น พจน์ในภาษาอังกฤษยังมีความสัมพันธ์กับไวยากรณ์อีกประเภทหนึ่ง นั่นคือความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา โดยประธานเอกพจน์กริยาต้องมีการผันให้สอดคล้องกับพจน์ประธาน อาจโดยการเติม -s หลังกริยาปกติ หรือมีการผันกริยาตัวพิเศษ เช่น กริยา to be ในปัจจุบันกาล

ธรรมดาใช้กริยา is กับประธานเอกพจน์ ในส่วนของประธานพหูพจน์กริยาก็ต้องผันให้สอดคล้องกับพจน์ของประธาน โดยไม่เติม -s หลังกริยา หรือใช้กริยา are กับประธานพหูพจน์ กฎการใช้ที่อาจสร้างความสับสนทำให้ผู้เรียนเขียนผิดพลาดโดยเติม -s หลังกริยาพหูพจน์ หรือผันกริยาผิดไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน (Alahmadi, 2019) สำหรับบุพบท การเลือกใช้และเขียนบุพบทให้ถูกต้องก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายสำหรับผู้เรียนชาวไทย เนื่องจากบุพบทภาษาอังกฤษมีจำนวนมาก และความหมายของบุพบทแต่ละคำยังมีความแตกต่างกันไปตามบริบทที่ใช้ จึงมีการสร้างข้อผิดพลาดในประเด็นนี้อยู่ไม่น้อย (Saengklajaroen, 2018) เช่น กริยา look เมื่อเติมบุพบท down ลงไปก็มีความหมายว่าดูถูก แต่เมื่อเปลี่ยนบุพบทเป็น after กลับมีความหมายว่าดูแล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ผลวิจัยที่พบมีประโยชน์ต่อผู้สอนเมื่อได้ทราบสาเหตุของข้อผิดพลาดมาจากโมโนทัศน์ที่แตกต่างกัน จึงควรแก้ปัญหาโดยปรับโมโนทัศน์ผ่านกระบวนการเรียนการสอน เมื่อสอนงานเขียนต่างประเทศกันควรเน้นประเด็นไวยากรณ์ที่ทำให้ผิดพลาดมากในงานเขียนประเภทนั้น โดยผู้สอนสามารถวางแผนการสอนเตรียมแบบฝึกหัดในประเด็นที่เป็นปัญหาให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ และทำแบบฝึกหัดก่อนลงมือเขียนงาน ทั้งนี้การออกแบบแบบฝึกหัดควรคำนึงถึงสาเหตุข้อผิดพลาดที่พบ เพราะในประเด็นไวยากรณ์เดียวกันข้อผิดพลาดที่เกิดจากการจัดประเภทหมวดหมู่ต่างกันก็มีสาเหตุการเกิดแตกต่างกัน เมื่อเป็นข้อผิดพลาดจากอิทธิพลของภาษาแม่ ผู้สอนควรชี้ให้เห็นความแตกต่างของไวยากรณ์สองภาษา ให้ผู้เรียนมีความตระหนักในประเด็นดังกล่าวจนไม่หลงผลอเขียนประโยคภาษาอังกฤษโดยยึดไวยากรณ์ไทย ในขณะเดียวกันหากเป็นข้อผิดพลาดที่มีสาเหตุมาจากความรู้ในไวยากรณ์ไม่เพียงพอ ไม่เข้าใจรูปแบบกฎเกณฑ์ที่ซับซ้อนและยากของภาษาเป้าหมายก็ต้องเสริมความรู้ให้ผู้เรียนประเด็นนี้ โดยออกแบบแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนได้ทบทวนกฎ รูปแบบ ของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เข้าใจในประเด็นไวยากรณ์ดังกล่าวมากขึ้น ส่งผลให้ลดความผิดพลาดเมื่อลงมือเขียนได้ สำหรับตัวผู้เรียนเองการได้รับรู้ข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนในรูปแบบผลสะท้อนกลับจากผู้สอนก็ช่วยให้ได้รู้ว่าประเด็นไวยากรณ์ใดที่ตนยังไม่เข้าใจนำไปสู่การทบทวนเรียนรู้ในประเด็นดังกล่าวเพื่อไม่ให้ทำข้อผิดพลาดอีก การให้ผลสะท้อนกลับจึงสำคัญ ผู้สอนอาจให้สัญลักษณ์แก้ไขงาน (Correction symbols) เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นหาข้อผิดพลาดด้วยตนเองก่อนอันเป็นการกระตุ้นให้เกิดบรรยากาศเรียนรู้เชิงรุกด้วยอีกประการ อีกทั้งการเรียนการสอนควรปรับเปลี่ยนเป็นขั้นตอน เช่น มีบททดสอบ แบบฝึกหัด และประเมินผลอยู่เป็นระยะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระดับหน่วยคำ และวากยสัมพันธ์ ไม่ครอบคลุมบางประเด็น เช่น ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยค run-on sentences การเขียนประโยคโดยการแปลจากโครงสร้างไทย การสะกดผิด และเครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น งานวิจัยครั้งต่อไปควรนำประเด็นดังกล่าวร่วมวิเคราะห์และดูผลกระทบของความผิดพลาดที่มีต่อการสื่อสารว่ามีผลกระทบต่อโครงสร้างทั้งหมดส่งผลให้ไม่เข้าใจ (Global errors) หรือมีผลกระทบเพียงบางส่วนไม่ส่งผลต่อความเข้าใจ (Local errors) นอกจากนี้ควรทำการวิจัยเพื่อค้นหาสาเหตุของข้อผิดพลาดในงานเขียนแต่ละประเภทเพื่อช่วยให้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

References

- Alahmadi, N. (2019). A Study of Grammatical Errors of Subject Verb Agreement in Writing Made by Saudi Learners. *International Journal of English Language and Linguistics Research*. 7(6), 48-59.
- Bunphet, P. (2014). *kānsuksā khō phitphlāt thāng waiyākōṅ phāsā ‘Angkrit nai čhotmāi phūā ngān thurakit: koṛanī suksā naksuksā sākha wicha bōrihān thurakit rōngriān ‘akōṅ theknōlōyī Phatthaya* [An Analysis of English Grammatical Errors Appearing in Business Letters: A Case Study of Business Management Students in Technology Aksornpattaya School]. Master of Education in English for Communication: Burapha University.
- British Council. (2021). **Narrative Tenses**. Retrieved from <https://www.teachingenglish.org.uk/article/narrative-tenses>
- Chuenchaichon, Y. (2015). A Review of EFL writing research studies in Thailand in the past 10 years. *Journal of Humanities, Naresuan University*, 11(1), 13-30.
- Dipolog-Ubanan, G. F. (2016). L1 Influence on Writing in L2 among UCSI Chinese Students: A Case Study. *Pertanika Journal of Social Sciences & Humanities*. 24(4), 1841-1853.
- Dulay, H. C., Burt, M. K., & Krashen, S. D. (1982). *Language Two*. Oxford: Oxford University Press.
- Hendriwanto, and Bambang, S. (2013). An Analysis of the Grammatical Errors in the Narrative Writing of the First Grade Students of SMA 6 Yogyakarta. *Journal of Education*. 6(1), 57-71.
- Heydari, P. & Bagheri, M. S. (2012). Error Analysis: Sources of L2 Learners' Errors. *Theory and Practice in Language Studies*. 2(8), 1583-1589.
- Malikamas, P. (2010). *kān plæ kap kānsōṅ phāsā ‘Angkrit* [Translation and English Language Teaching]. 2nd Ed. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Moqimipour, K. & Shahrokhi, M. (2015). The Impact of Text Genre on Iranian Intermediate EFL Students' Writing Errors: An Error Analysis Perspective. *International Education Studies*. 8(3), 122-137.
- Nopmanotham, N. (2016). *A Study of Writing Strategies Used by Thai EFL High School Students*. Master of Arts in Teaching English as a Foreign Language: Language Institute Thammasat University.
- Nordquist, R. (2021). **Comparison in Composition**. Retrieved from <https://www.thoughtco.com/comparison-composition-and-rhetoric-1689882>
- Parichut, W. & Chinokul, S. (2014). English Language Writing Anxiety among Grade 11 Thai Students. *OJED*. 9(1), 506-520.

- Phetdannuea, F. & Ngonkum, S. (2016). An Analysis of Interlingual Errors and Intralingual Errors in Thai EFL Students Writing at Khon Kaen University. **KKU Res J HS (GS)**. 4(2), 35-51.
- Phoocharoensil, S., et al. (2016). Grammatical and Lexical Errors in Low-Proficiency Thai Graduate Students' Writing. **Language Education Acquisition Research Network (LEARN) Journal**. 9(1), 11-24.
- Pinmanee, S. (2009). **plæ dai plæ dī** [Be Able to Translate and to Translate Well]. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Rattanadilok Na Phuket, P. & Othman, N. B. (2015). Understanding EFL Students' Errors in Writing. **Journal of Education and Practice**. 6(32), 99-106.
- Richards, J. C. (1974). **Error Analysis: Perspective on Second Language Acquisition**. London: Longman Group Ltd.
- Saengklaijaroen, W. (2018). **kānsuksā khō phitphlāt thāng waiyākōn nai ngān khīan phāsā 'Angkrit læ konlayut nai kān khīan phāsā 'Angkrit khōng naksuksā laksūt sinlapa sāttra bandit sākha wicha phāsā 'Angkrit mahāwitthayalai ratchaphat ya la** [A Study on Grammatical Errors in English Writing and English Writing Strategies of Liberal Arts English Major Students, Yala Rajabhat University]. **Veridian E-Journal, Silpakorn University**. 11 (3), 538-554.
- Sermsook, K., Liamnimitr, J. & Pochakorn, R. (2017). An Analysis of Errors in Written English Sentences: A Case Study of Thai EFL Students. **English Language**. 10(3), 101-110.
- Suryani, A. I. (2011). **An Analysis of Students' Errors in Learning Plural Forms of Nouns**. Retrieved from <https://repository.uinjkt.ac.id/dspace/bitstream/123456789/3091/1/ADE%20IRMA%20SURYANI-FITK.pdf>
- Watcharapunyawong, S. & Usaha, S. (2013). Thai EFL Students' Writing Errors in Different Text Types: The Interference of the First Language. **English Language Teaching**. 6(1), 67-78.
- Wilawan, S., Damaphong, S. & Loansala, T. (2008). **lak phāsā læ kānchai phāsā** [Principles and Language Usage]. Retrieved from http://academic.obec.go.th/textbook/web/images/book/1479795000_example.pdf
- Willis, D. (2021). **Characteristic of a Descriptive Essay**. Retrieved from <https://classroom.synonym.com/characteristics-descriptive-essay-8743983.html>